

følge ham her med et Par Bemærkninger. Han mente, at det Lovforslag, som i sin Tid havde været fremme i Udvalget, men ikke var kommet ned i Salen, var der fremstillet som et Supplement til denne Lov, og i Betænkningen stod der, at det var et Forslag, som vilde medføre, at enhver Arbejder paa Landjorden blev sikret. Disse Ord i Betænkningen husker jeg ogsaa meget vel, og de vare noget Grunden til, at jeg ikke den Gang kunde slutte mig til Forslaget, fordi det ikke omfattede, hvad det efter min Mening burde omfatte, nemlig noget mere end Landbruget: Søfart og Fiskeri. Men desuden var min Grund til ikke at slutte mig til Forslaget min Mangel paa Tro paa, at man løste Spørgsmaalet paa en forsvarlig Maade ved at gaa den Vej. Ellers sagde det ærede Medlem, at man havde jo knyttet det saa fast til dette Lovforslag den Gang, at man endogsaa havde skrevet i dets § 6, at de skulde træde i Kraft samtidigt, men det ærede Medlem oplyste intet om, hvad der skete Aaret efter, nemlig at de samme Medlemmer fra hans Side, som sad i Udvalget, da vare Medforslagsstillere af dette Forslag uden samtidigt at stille Forslag om den Lov, han taler om, og at i Virkeligheden alle vare enige om, at de to Ting ikke kunde og ikke burde løses samtidigt. Det har, rigtigt nok, ogsaa været Meningen, at vi ikke skulde lade Sagen bero med det, vi her gennemføre, men arbejde paa fremdeles at faa noget mere ført igennem. Det Standpunkt staar jeg paa endnu. Saa sagde det ærede Medlem, at i Fjor — det erkendte han — var der ikke Mulighed for at komme videre, men, sagde han, denne Umulighed for at komme videre er opstaaet i Folketinget, det er Folketingets egen Skyld. Jeg er tilbøjelig til at give det ærede Medlem Ret. Men det er ikke i det sidste Par Aar, at denne Umulighed er opstaaet, men i Aaret 1891, og naar Landstinget i sin Betænkning siger noget om, at det har vist sig, at man ikke kan komme videre, er det min Overbevisning, at Landstinget netop har tænkt paa 1891. Da sendte Landstinget jo en Lov herved, der deroppe havde gennemgaaet 3 Behandlinger tillige med en Udvalgsbehandling det Aar og een Behandling Aaret forud, en Lov, som da nød stærk Anbefaling i Folketinget. Desuagtet viste det sig, at dette Lovforslag ikke blev ført igennem i Folketinget. Det var sikkert den Umulighed, som Landstinget henviser til i sin Betænkning. Naar altsaa det ærede Medlem taler om, at Umulig-

heden for at tage det hele paa en Gang er opstaaet her i Tinget, kan det være, at han har Ret, men saa skulde det være sagt under en Henviisning til Aaret 1891. Hvad det her foreliggende Lovforslag angaar, er Umuligheden saamænd ikke opstaaet alene her i Folketinget, den er opstaaet ved, at det blev klart for alle Parter, at det ikke lod sig gøre, idet det nemlig viste sig, at den daværende Indrigsminister ganske bestemt modsatte sig at løse begge Spørgsmaalene paa en Gang. Det udtalte han baade her i Salen og i Udvalget. Det samme har jo ogsaa vist sig ved Forhandlingerne her i Salen, at naar man vilde løse alt paa en Gang, er der saa mange modstridende Anskuelser, der komme frem. Til det ærede Medlems Bemærkning om, at jeg havde udtalt, at Løsningen af Opgaven skulde ske under Udarbejdelsen af et Tillæg til Alderdomsunderstøttelsesloven, skal jeg kun sige, at det har jeg endelig ikke sagt. Jeg har sagt, at fremkom Sagen som selvstændigt Forslag, som Tillæg til den Lov, saa kunde man tales ved om det, men at naar Stillingen var den, at Forslaget fremkom som Ændringsforslag, hvis Vedtagelse vilde føre til, at Lovforslaget ikke kunde gennemføres, maatte jeg modsætte mig dette. Desuden lide disse Ændringsforslag af adskillige Fejl, som jeg tror, at selv det ærede Medlem vilde være med til at rette, hvis Ændringerne forelaa som et selvstændigt Forslag. Jeg tror, at selv om det ærede Medlem stod som Minister og skulde gennemføre et saadant Lovforslag, vilde han være meget betænkelig ved at sætte sit Navn under en Lov med det Indhold, Ændringsforslagene have.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgkreds): Jeg skal blot udtale, at jeg ikke kan stemme for de Ændringsforslag, der ere stillede til §§ 3 og 4, fordi de begge to i en ret væsentlig Grad forringe det foreliggende Lovforslag. De andre Ændringsforslag, der ere stillede, kunde jeg maaske have stemt for, hvis der var Tale om at faa et Baade-og, hvis der her var Tale om at faa baade den ved anden Behandling vedtagne Lov om Ansvarlighed og et Supplement som dette. Men da der er Tale om et Enten-eller, foretrækker jeg og mine Partifæller at tage den Lov, vi kunne faa, medens vi samtidigt ville sige til de ærede Forslagsstillere, at ville de komme med Forslaget som selvstændigt Lovforslag, ville de kunne vente vor Støtte til en Understøttelseslovgivning i Lighed med,